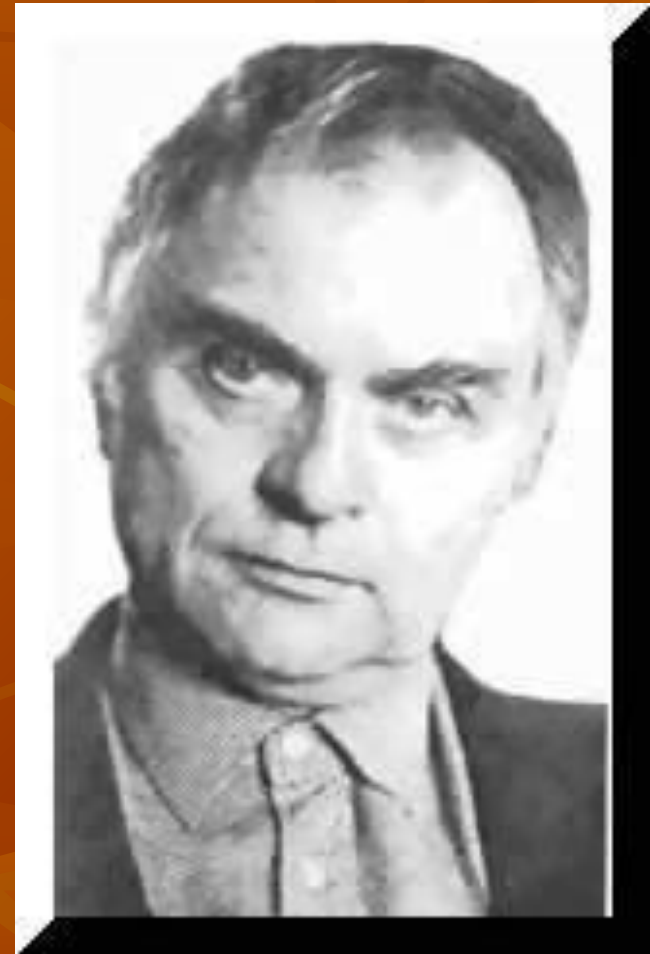

Дмитро Васильович Павличко

- народився 28 вересня 1929 р. в селі Стопчатові на Підкарпатті в багатодітній селянській родині.
- в перших лавах активістів зустрічав Червону Армію, став першим головою новоутвореного колгоспу.

- Батько - Василь Миколайович - був чоловіком освіченим, вельми працелюбним та енергійним. Перейшов через фронти та війська першої світової війни, побував і в Києві, і у Львові, де його засудили на розстріл, а він утік, звільнивши з собою і в'язнів Бригідок. Брав участь у сільських сходах, виступав уролі народного адвоката, відстоюючи інтереси покривджених земляків. 1939

- Мати - Параска Юріївна Бойчук - була жінкою неписьменною, але при тому багато знала з «Кобзаря» та Франкових творів, до читання вголос яких щонеділі навертала дітей. Мала чудову пам'ять і смак до поезії. Померла 1955 р. від тяжкої праці.

- На фото 1967року:
Поет Дмитро Павличко
із доньками
Роксоланою (у центрі)
та Соломією.

- На фото у 1970-му році з доньками сфотографувалася мати Богдана Павличко.

- 1948 р. Д.Павличко скінчив десятирічку. Подав документи до Станіславського медичного інституту (зараз м. Івано-Франківськ), але відсутність потрібної довідки з військкомату - суто емоційне - запах йодоформу в похмурих коридорах ураз поламали ці наміри й привели юнака на фізичний факультет Чернівецького університету. Щоправда, не далі приймальної комісії. На фото йому 15 років

- Воно уконкретнилося в рішенні стати студентом філософського факультету Київського університету, потвердженому блискуче складеними іспитами. Але стати студентом КДУ Павличкові теж не довелося - його не прийняли на тій підставі, що він був галичанином. У міністерстві змогли допомогти лише запискою до ректорату Львівського університету, де однією фразою зазначалося, що хлопця дозволяється прийняти на історичний факультет.
- За браком місць на історичному Д.Павличко став студентом української філології (відділ логіки й психології).

- Ще будучи в університеті, Д.Павличко керує літературною частиною Львівського ТЮГу, з 1953 р. - навчається в аспірантурі під керівництвом академіка М.Возняка. Однак поетична творчість відсунула наукову роботу на другий план, і дисертації він так і не захистив.
- Визнання прийшло до поета з першою збіркою. 1954 р., запропозицією М.Бажана, Д.Павличка (заочно!) прийняли до Спілки письменників. Того ж року його творчість була високо оцінена на III з'їзді письменників України.
- Від осені 1945 р. до весни 1946 р. Д.Павличко був ув'язнений у Станіславі по сфабрикованому звинуваченню в причетності до бандерівських злочинств.

- Від 1957 по 1959 рр. Д.Паличко керує відділом поезії журналу «Жовтень», наступних п'ять років - на «творчих хлібах».
- Переїхавши до Києва 1964 р., поет якийсь час працює в сценарній майстерні кіностудії ім.Довженко (за його роботами поставлені фільми «Сон» - у співавторстві з В.Денисенком, та «Захар Беркут»).
- 1966-1968 роки віддані роботі в секретаріаті правління СПУ, а потім знову «творчі хліби» і велика, може, не так за часом, (1971-1978), як за покладеними зусиллями робота на посаді редактора журналу «Всесвіт».

ЛИШ ТРУДИТИСЬ - ЗНАЧИТЬ ЖИТЬ

Дмитро Павличко

Видатний український поет, критик і літературознавець, перекладач, публіцист. Державний діяч.

Лауреат Державної премії України імені Тараса Шевченка (1977 р.), літературної премії Словаччини імені П. Гвездислава, літературної премії Болгарії імені Христо Ботева, літературної премії Латвії імені Упіта.

Заслужений діяч культури Польщі.

Нагороджений орденами Трудового Червоного прапора, Дружби народів, "Знак пошани", "За заслуги" III ступеня (1997 р.), князя Ярослава Мудрого (1999 р.), Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

Дипломатичний ранг - Надзвичайний і Повноважний Посол України.

Біографію Дмитра Павличка можна прослідкувати за його творчістю. В літературному доробку - поетичні збірки "Любов і ненависть" (1953), "Моя земля" (1959), "Днина" (1960), "Пальмова Віть" (1962), "Пелюстки і леза" (1964), "Хліб і стяг", "Гранослов" (1968), "Сонети подільської осені" (1973), Вибрані твори в двох томах, "Спіраль" (1984), "Задивлений у будучину", "Поєми і притчі", "Вибрані вірші" (1986), "Рубаї" (1987), "Покаянні жалми", "За нас" (1995), "Ностальгія" (1998), "Рубаї", "Засвідчую життя" (2000), "Наперсток" (2001).

Його перу належать такі збірки літературно-критичних статей: "Магістралями слова" (1977), "Над глибинами" (1983); сценарії

художніх фільмів - "Сон" (1956), "Захар Беркут" (1970), книги для дітей "Золотий олень" (1970), "Дядько дощ" (1971), "Де найкраще місце на землі" (1973), "Смерічка" (1982), "Плесо" (1984), "Рідна мова".

Д. Павличко - визначний майстер перекладу: "Світовий сонет" (сонетна творчість європейських поетів (1983), "Сонети Шекспіра" (у перекладі Д. Павличка) (1995, 1998), "50 польських поетів" (антологія польської поезії, 2000), "Антологія словацької поезії XX ст." (1990) та ін.

Дмитро Васильович - автор відомих пісенних текстів, зокрема, у співдружності з композитором Олександром Білашем ("Впали роси на покоси", "Лелеченьки" (з кінофільму "Сон"), "Пісня про Україну", "Долиною туман тече", "Явір і яворина" ("Я стужився, мила, за тобою", "Дзвенить у зорях небо чисте", "Розплелись, розсипались"). Пісня "Два кольори" (написана 1964 р.) стала народною. На слова поета написали чимало пісень та інших авторів: Володимир Губа, Юлій Мейтус, Богдан Янівський, Богдана Фільц, Олександр Ільвін, Микола Литвин, Галина Менкуш, Галина Ільєва. Твори на слова Дмитра Павличка - в репертуарі видатних українських співаків Дмитра Гнатюка, Анатолія Мокренка, квартету "Явір", Василя Зінкевича та ін.

Творчий доробок Дмитра Павличка відомий у далекому й близькому зарубіжжі. Окремими книгами виходили його твори російською, естонською, болгарською, угорською, грузинською, польською, словацькою мовами.

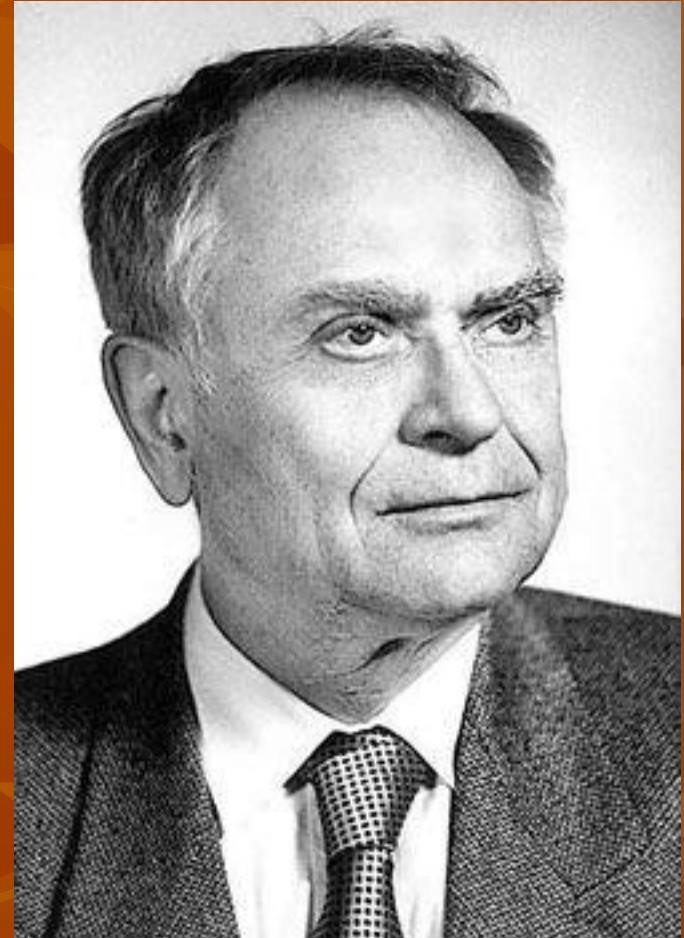

Михайло Ткач, Дмитро Павличко, Іван Драч, Юрій Іллєнко з українськими емігрантами (Канада)

Нагороди

Нагороджений орденами:

- Трудового Червоного Прапора,
- Дружби Народів,
- Почесною грамотою президії ВР УРСР, орденом Республіки Болгарія "Кирила і Мефодія";
- Лауреат Державної премії УРСР ім. Т.Г.Шевченка, Болгарської премії ім. Христо Ботева, словацької премії ім. П. Гвездослава; Заслужений діяч.

- Дочка Дмитра Павлички Соломія.

На фото: Поет презентує свою чергову збірку «Ялівець»

- До нової збірки «Ялівець» Дмитро Павличко додав частину своєї інтимної й еротичної лірики зі збірки «Золоте ябко» (1998). Будучи справжнім майстром сонет, поет і тут не зрадив своїх захоплень: до книжки потрапили «Львівські сонети», «Київські сонети» та «Білі сонети», а також рубаї, притчі, балади, поеми та пісні. Збірка «Ялівець» не є підсумковою в його поетичній творчості, а передовсім «книжкою-монологом, довірливим і сповідальним», як зауважив у передмові Роман Лубківський.

- На фото збірник публіцистики, Дмитра Павлички «Українська національна ідея» — що охоплює період від 1987-го до 2003 р. Боротьба проти русифікації і за радянських часів, і в умовах незалежної України — один із провідних мотивів книжки.

- На фото відбулася презентація збірки :
"Світло і тінь" поезій
Дмитра Павличка

- У Києві. 20 серпня. Головою Української Всесвітньої Координаційної Ради (УКВР) обрано Дмитра ПАВЛИЧКА. За цю кандидатуру на ІУ всесвітньому форумі українців було проголосовано майже всі, окрім 7 делегатів, які були проти і 4 – утрималися.

Тема України у творчості

■ Тема рідної землі, Вітчизни, України посідає в творчості Дмитра Павличка особливе місце. У поетовому серці Україна жила з дитинства. Втративши матір, він ані хвилини в житті не відчував себе сиротою, бо "вела мене в світ Україна моя!"

Для поета Україна - це земля Франка, земля Шевченка, яка і його діла і думки надихнула снагою, "вічно молодою жагою правди й доброти". Вірш Павличка "Батьківщині" розкриває його безмірну любов до України, яка для нього - "всенародиця", "світла безсмертного лоно", "кохання... лебедине".

У рідної землі набирається поет сили, у водах Дніпра він умиває свої очі, "щоб у темряві дух... не згас". Україна - то зірниця, що світить у непроглядну ніч і не дає загинути в імлі. Вона, як мати, благословляє свого сина любов'ю і снагою на творчість.

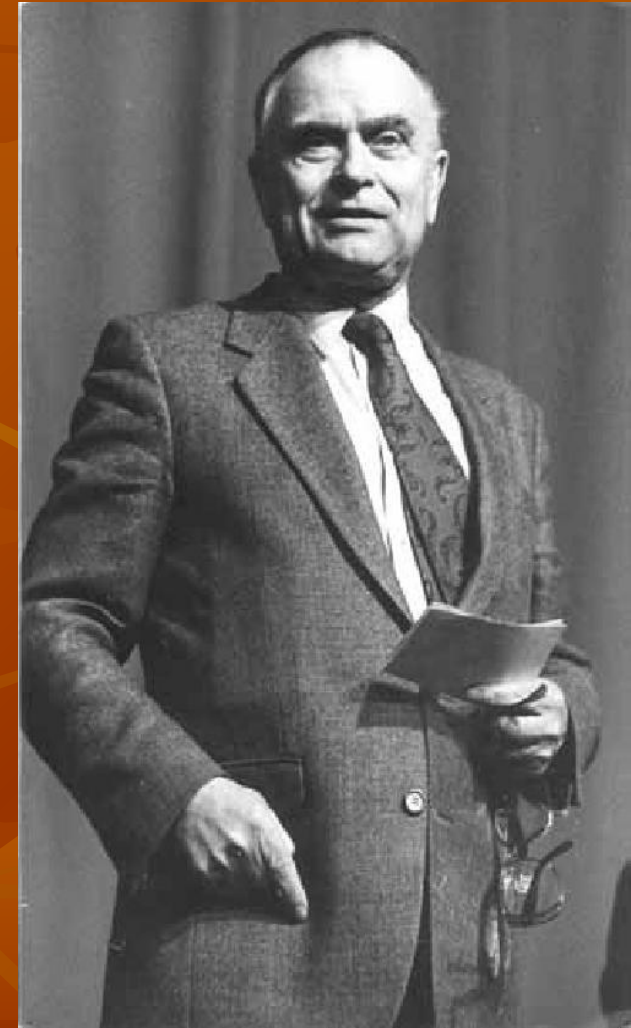

І поет усі синівські почуття віддає
Україні, бажає, щоб його "стражденна,
ласкава" мати була вільною і вічною "в
мові і в серці щасливих людей".
Найбільше щастя для поета - бачити
свою Україну вільною і щасливою:

Я тільки в тобі - назавжди,
І ти - назавжди - в мені.
Мені не потрібна слава,
А потрібно, щоб ти жила.
("Я древо твоє, Україно...")

Значення творчості

- Лірика поета ввібрала в себе поклади світової та вітчизняної культури.
- Художньо-філософський досвід попередників проймає всю поезію Павличка і виявляється в культурі думки, її доцільному рухові від знаного углиб іще непізнаного.
- Фольклор постійно підживлює його поетичне слово ("Два кольори", "Впали роси на покоси" та ін.).

- Низкою самобутніх образів ожив в українській поезії поганьблений жанр еротичної лірики, що має в світовій культурі величезну традицію від Сапфо й Катулла до Бодлера й Тувіма. Це не завадило поетові сягнути філософських висот, дійти вагомих істин: "Та вже не прилетить моя любов прозора. І добре, що нема нікому вороття. Що на одну любов дано одне життя".

- Художні переклади кращих творів світової літератури
- Майтерне написання сонетів

Останні нагороди

- Письменник, громадський діяч нагороджений вищим орденом держави.
- Має звання Герой України.

-
- Над проектом працювали:
 - Караманян Зоя
 - Буздиханова Зінаїда